

היום בו פיתות נפלו מעננים

ג'ו חאייס

היה היה חוטב עצים. אדם חרוץ ומוכשר בעבודתו. הוא ידע להניף היטב את הגרזן ולהכין עצי הסקה, שאותם הוא מכר בעיר. הרוויח כסף טוב.

הוא לא היה חכם ביותר וגם לא משכיל. לא ידע קרוא וכתוב. תמיד עשה דברים מטופשים וסיפר שטויות בחברה.

אך למזלו אישתו הייתה נבונה ובעלת תושייה, וידעה לחלוץ אותו ממצבים מביכים בהם הוא נכלא.

יום אחד עבד בהרים ובסוף העבודה התחיל לחזור הביתה, כשבין האבנים שבצד הדרך הבחין בדבר מה מוזר.

הוא ניגש לבדוק וראה שלוש שקיות עור. כשפתח אחת מהן מצא שהיא מלאה מטבעות זהב. כך גם השנייה והשלישית.

שמח האיש. העמיס את השקיות על חמורו וחזר הביתה.

שם הראה את הזהב לאישתו שנבהלה. "אל תספר דבר

לאיש" אמרה "זה בוודאי שודדי דרכים שהסתירו את השלל שלהם. אם ייודע להם שהזהב אצלנו, עלולים לבוא הנה ואז מי ידע מה יקרה לנו."

אבל אז חשבה "וי, בעלי הרי לא ידע לשמור סוד ודבר הזהב יתפרסם בכל העיירה. מה אעשה?" אך מיד בא לה רעיון. אמרה לבעלה "לך מהר העירה וקנה חמישים קילו קמח. לך מהר, מיד!"

התלונן האיש "לא מספיק שאני עובד יום שלם ביער, עכשיו את שולחת אותי עוד לסחוב שק קמח כבד?" אבל אישתו לא וויתרה. הלך וקנה קמח וחזר עייף מאוד הביתה.

"טוב" אמרה אישתו "התעייפת וצריך לנוח. שכב עכשיו לישון." נשכב האיש ונרדם בין רגע. ישן חזק ולא הרגיש מה נעשה בבית.

בינתיים האישה התחילה לאפות פיתות. אפתה ואפתה עד שגמרה את כל הקמח שהביא בעלה, והפיתות נערמו עד התקרה. ואז יצאה לחצר ופיזרה את הפיתות סביב לבית.

בעלה ישן עד הבוקר. כשהתעורר ויצא לחצר ראה שהאדמה מכוסה בפיתות. "מה קרה כאן?" שאל את אישתו. גם היא יצאה לחצר "וי!" קראה "כנראה הלילה

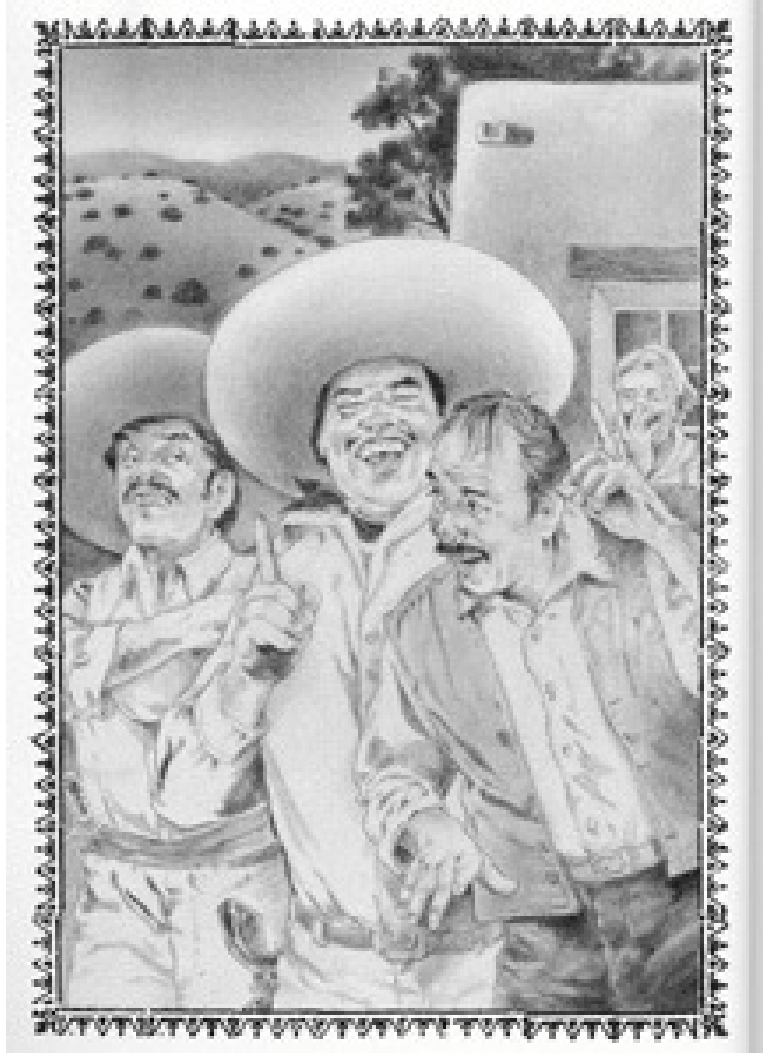
נפלו פיתות מעננים!"
"פיתות מעננים? עוד לא שמעתי דבר כזה!" אמר
האיש.
"בוודאי לא שמעת. אתה סתם טיפש ולא מלומד. אינך

יודע שמדי פעם העננים מורידים פיתות לארץ. אז לך
עכשיו לבית הספר, שב שם כמה ימים ותלמד."

היא הכינה לו קופסה עם ארוחה להפסקה הגדולה
ושלחה אותו לבית הספר.
נכנס חוטב העצים לכיתה, בקושי הצליח להשתחל לתוך
הספסל הקטן, ישב שם והקשיב. המורה שאלה שאלות,
כל הילדים הרימו ידיים ורצו לענות, והוא ישב בלי לזוז
ולא הבין דבר. ישב כך חצי יום אבל בסוף נמאס לו
הדבר. הוא יצא מבית הספר, חזר הביתה, לקח את
הגרזן ואמר לאישתו "למדתי מספיק. אלך לעבודה
שלי."
"טוב" אמרה "לך, לך לעבוד."
עברו ימים אחדים ולבית חוטב העצים הגיעו שלושה
בריונים. "איפה הזהב שבעלך מצא?" שאלו.
האישה עשתה כאילו לא הבינה "זהב?" אמרה "מאין
לנו זהב?"
"אל תגידי שאינך יודעת" אמרו האלה "בעלך מספר בכל
העיירה על הזהב שמצא בצד הדרך. מוטב שתחזירי לנו
אותו. הוא שייך לנו!"
האישה העמידה פנים כמו מופתעת "זה מה שמספר
היום בעלי? עוד בדיה אחת שלו? וי, האיש הזה! הרי
הוא תמיד מספר שטויות למיניהן. אין לנו כל זהב
בבית."

או לאו, משכיל או לאו. הוא היה איש עשיר. חי בנחת עם אישתו החכמה והשודדים לא ביקרו יותר בביתם.

"כבר נברר את הדבר" אמרו השודדים "נמתין עד שיחזור הביתה ואז נשאל אותו." והם נשאו בבית חוטב העצים עד הערב, ניקו את האקדחים שלהם והשחילו את סכיניהם הארוכים. בערב חזר חוטב העצים עם חמורו. השודדים רצו מולו, תפסו אותו ושאלו "איפה הזהב שמצאת?" האיש גירד בראשו "זהב?" מלמל "אא, נזכרתי. אישתי החביאה אותו." וקרא לאישתו "אישה! מה עשית עם הזהב ההוא?" האישה נראתה מופתעת "איזה זהב? אינני יודעת על מה אתה מדבר." "בוודאי שאת יודעת. אינך זוכרת? זה היה בדיוק יום לפני שפיתות ירדו מעננים ואת שלחת אותי לבית הספר." השודדים הביטו זה על זה "הוא אומר 'פיתות מעננים'?" התלחשו "והלך לבית הספר?" הם הניעו את ראשיהם בתדהמה "בשביל מה בזבזנו יום שלם כאן? כדי לשמוע את השטויות של המטומטם הזה! הרי הוא אידיוט גמור!" והם עזבו את הבית, משוכנעים שהאיש מדבר שטויות וכל מה שאמר היה חסר הגיון. מאותו היום לא חשבו היה האם חוטב עצים היה חרוץ